Ziemia

2(6)

Ziema

2012/2013

ZIEMASSVĒTKU PUTOJOŠO VIĻŅU BANGAS

Es laikam beidzot saprotu, ko ar vārdiem «vēl tik balts un neatklāts, tik tīrs un tik salds, vēl tik tuvs un pazīstams ir tavs Ziemssvētku rīts» ir domājis dziedātājs, rakstnieks un komponists Mārtiņš Freimanis. Katru reizi mēs zinām savus Ziemssvētkus, un katru reizi mēs atkal tos iepazīstam kā jaunu, neatklātu, tik tīru kā ledus ziedu uz vecajiem, gadsimtu pieredzējušajiem stikliem, kuri kā mazi smilšu graudiņi atraduši savu vietu starp koka rūtīm, kur saldi apdustas riekstu un krutnagliņu smaržas.

Tik ļoti gribas, lai Ziemassvētkos tiešām visu piedod. No visa atlikušā spēka gribas, lai piedod. Lai katru gadu nav 24. decembrī jādomā par tiem mazajiem melnumiem, kas veido lielu pleķi uz baltās kleitas. Bet ne jau tādus melnumus, kuri katru gadu ir jauni, bet gan tos, kuri paliek un iesūcas baltajās auduma šķiedrās, un sūcas, un sūcas, un līdz mūža galam jau ir kā iesēdējušies. Tā jau dara – pleķi noslēpj, lai neredz, bet vienalga pēc katriem priekiem, svētkiem tas atkal izlien, un gluži kā aklajam tikko parādīta saule, kā mazs, nejauks, zaļš vīriņš brēc «Skaties uz mani! Skaties, tā lai sāp! Skaties!». Un ziniet, tiešām sāp. Sāp tā, ka sirds sažņaudzas mazā kamolīti, kas lēni ripo bezdibenī. Kamolītim ir attaisnojums, tas mācas no cilvēkiem – saviem dzīves cirpējiem un vērpējiem.

Vai tiešām nav iespējams dzīvot mūžīgi? Vai tiešām nav iespējams mūžības laikā visiem piedot? Vai ir robeža starp žēlsirdību un sirdsmieru? Vai ir atšķirības starp dvēseles mūziku un sirds mūziku? Patiesībā jā, dvēsele spēlē pēc notīm, citreiz pēc dzirdes, citreiz pēc redzes. Sirds spēlē bez notīm, bez vārdiem, tā tikai klusi fonā spēlē uz klavierēm kādu klusu meldiņu. Un skrien pāri melnajiem un baltajiem taustiņiem (vairāk ir baltie, bet redz tikai melnos, jo melodija skumja – mi minors). Skrien un skrien, kā jau sirds to dara, nemitīgi un bez pārtraukumiem, līdz mūsu mūžība beidzas.

Patiesībā Ziemassvētkos grūti ievēlēties kaut ko vēl, ja man jau ir divas milzīgas dāvanas, ko nekāda pateicība, nekāda darbība nespēs atlīdzināt. Izdzīvo savu pirmo dāvanu un mūžīgi pateicies par otro – par ģimeni. Pateicies, lūdz piedošanu, lūdz, lai palīdz, lūdz, lai arī nākamajos Ziemassvētkos vari lūgties, un lūdz, lai nākamajos Ziemassvētkos, arī nākamajos, ir par ko lūgt. Un tad samīļo savu ģimeni!

Bet tad, tad ļauj, lai sirds spēlē. Lai spēlē ar notīm, bez, vienalga,
galvenais, lai tā tavu mūžību spēlē mūžīgi!

P.S. Vēstule tapa pirms Ziemassvētkiem. Lai nu mums izdodas svētku prieku nest cauri visai garajai, aukstajai ziemai!

AMANDA BRIZGA 10.5

Arī šoreiz par kādu problēmu...

KONTROLDARBU GRAFIKS UN CITI "MAZPATĪKAMI PRIEKI"

Kontroldarbu reti neizdevīgais, pirms svētkiem un brīvdienām sablīvētais grafiks ir licis daudziem skolēniem atrasties uz nervu sabrukšanas robežas. Pamatā šim «pārpratumam» ir tikai viena problēma. Tas ir katra skolotāja individuālais skatījums uz to, kad jānotiek kontroldarbiem, ieskaitēm vai citiem pārbaudes darbiem, kas nekādi netiek ietekmēts citu pasniedzēju viedokļa dēļ. Ar to saprotot, ka vārdi «Bet skolotāj, mums šodien ir vēl trīs kontroldarbi,» bieži vien paiet garām pasniedzēju ausīm nedzirdēti.

Šī iemesla dēļ Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolēniem bieži vien nākas izciest negulētas naktis. Tas varētu skanēt visai divdomīgi, ja vien visi labi nezinātu, ka šajās naktīs galvās tiek iekaltas simtiem formulas, mācītas teorijas un meklēti mistiskie «x», kurus skolotāji liek meklēt jau gandrīz 10 gadus. Tas nešķiet daudz, ja to var ietilpināt vienā teikumā, bet visi ļoti labi zina, ka patiesība ir gluži pretējais.

Šī problēma, atšķirībā no citām, daudz delikātākām nebūšanām, ir labojama. Šo problēmu var novērst, ja skolotāji pievērš uzmanību tam, ka skolēniem, lai cik neparasti tas dažu ausīs arī neskanētu, ir personīgā dzīve, kas netiek pavadīta, mācoties neskaitāmiem kontroldarbiem.

Īpaši labs padoms tiem, kuri izlemj kontroldarbus veidot pēdējās nedēļās vai pat dienās pirms brīvdienām, būtu tāds – pārbaudiet sarakstu, LŪDZU. Nekas nesagādā lielākas sāpes skolēniem, kā apzināties, ka nākamajā dienā jāgatavojas četriem kontroldarbiem. Un visiem tiem «asprāšiem», kuri uzreiz nodomāja, ka ir taču ticis dots laiks sagatavoties... (Šeit seko gara, sirdi plosoša nopūta.) Kontroldarbiem nevar gatavoties nedēļu iepriekš! Skolēnam mūsdienās ir jāapgūst tik daudz bieži vien neinteresantu zināšanu, ka, ja kāds spētu ko paturēt galvā uz vairāk kā nedēļu, scenārijs Neiespējamajai Misijai 5 būtu gatavs dažos mirkļos.

Bet tas, protams, ir tikai (šo vārdu derētu uzsvērt, lai tas skanētu pietiekami dramatiski) gandrīz visu Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolēnu viedoklis, un, ticiet man, dažreiz gandrīz skaitās.

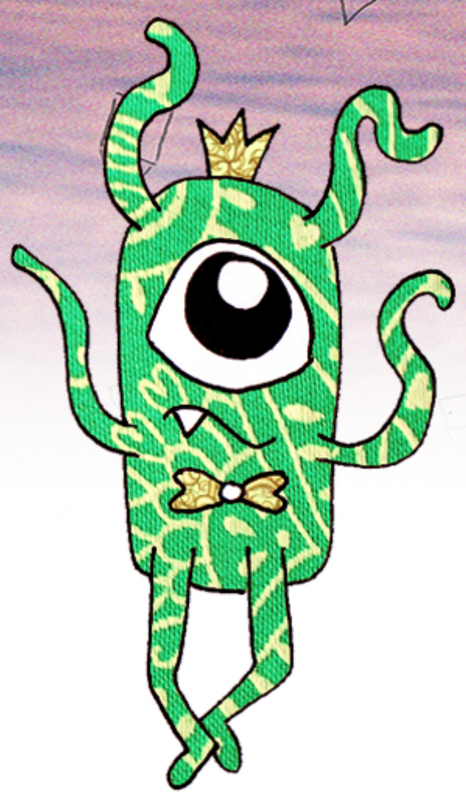
P.S. Arī sesija uzreiz pēc brīvdienām droši vien ļauj tikai konstatēt, ka visa gudrība ir izkūpējusi...

KASPARS MARHLEVIČS 10.5

APOKALIPSE, KUR TU RODIES?

Kāda svētlaime nemirt septiņpadsmit gadu vecumā jeb cik letāla ir fanošana par pasaules galu!

Nezinu, kura pēc kārtas ir šī reize, bet nu priekā - par decembri divdesmit pirmo!

Es nesaprotu ateistus, kurus uztrauc pasaules gala tematika, tāpat kā nesaprotu tos, kuri atvainojas par lamuvārdiem. Bailēm nav nekādas vērtības.

Šis nu reiz ir zinātnieku hobijs, kas pārtapis par iztikas avotu. Varbūt tur tās bailes aplamo pieņēmumu daudzuma dēļ, kas cilvēkiem tiek pasniegts teorijas veidā ar katru 21.decembri no jauna?!

Tās hipotēzes par pasaules gala nemitīgu pārcelšanu taču izraisa paranoju. Dzīve ir komiska situācija, un cilvēki vēl brīnas, ka tā pilna ar apdzīvotu anti-attieksmi pret augstākiem spēkiem.

Es ticu Dievam, bet saprotu arī Viņa noliedzējus (loģikai nepavēlēsi; līdz uzmanības trūkuma brīdim jeb afišai, jeb apgrieztiem krustiem).

Noliegums rodas brīdī, kad pasaulīgie uzskati tiek sasaistīti ar reliģiju. Pasaules gals ir Dieva tiesa pār tautu, ne maiju kalendārā neizskaidrojama hieroglifu nozušana. Un kas, ja nu iztrūkstošais papirus vai jel kāda cita pamatne, kas kalpojusi par gadu uzskaiti, tika iekļauta ēdienreizē? Un kas, ja nu 21.datums liecina par pārmaiņām, jaunu ēru? (man ģeogrāfijas stundas ir uz sensorās atmiņas bāzes, bet kaut kādai laikmetu nomaiņai taču ir jāpastāv)

Kur ir jūsu pasaules gals? Ak, fenomenālās smadzenes!

Slimi ir fanot, skaitīt rožukroni kā kailus atveidus pirms gulētiešanas, slimi ir būt daļai no kopienas un iemantot tās pēcgaršu, slimi ir klausīties "Nirvanu", kad tu esi daļa no Britnijas, slimi ir smieties citiem, kad tik ļoti gribas «pakārt acis», slimi ir sekot pieņēmumam, kas ar laiku tiek novests līdz slēdzienam. Slimi ir novērsties no sevis, veidojot kompāniju masai. Slimība ir izvēlēties starpas, kad tev ir tavs zelta vidusceļš, ko dēvē par galvu. Slimi ir tiešām dzert tās tējiņas un nomierināties, kad tev to saka.

Visi fakti, kaut vai hipotēzes ir viela mūsu katra individuālām, ne kolektīvām pārdomām. Izvēle ir mūsu rokās, kam par labu vērst mugurkaulu.

Ir lietderīgi minēt Bībeli, kurā aprit frāze «esiet gatavi, tas laiks ir tuvu». Un tā jau teju 2013.gadu mūsu ērā. Laiku tur - augšā- neskaita tāpat kā mēs te - lejā. Ne miņas no konkrētības, datumiem… Rosinājums dzīvot šim mirklim, nevis būt par pagātnes atradumu vai nākotnes vīziju upuriem. Kas bijis, bijis, kas būs - būs.

Vēlējos uz 21.decembri, cilvēku morālajai apokalipsei par godu, izlikties lasāmā formātā, jo *face to face* šajā sakarā esmu pienaglota pie «uzmanību, nikns pūķis» (pasaules gals un vienaudži ir *bulšits*) Lētais cirks *deadline* datumā mani nedaudz un tomēr aizkavēja. Mistisku, ellē ratā ņemto stundu skaitīšana, pašnāvības, bailes, kažoka otrpus griešana, elektrības zudums kā no sirds, tā - rajona, ironija par «2012» (tā filma ar nolūku ir viena liela kļūda)… Dievs ir vienīgais, ar kuru nepazaudēju sevi. Tas nav manas izvēles rezultāts ticēt/neticēt. Tas ir atradums sevī.

Es varētu pasmieties un tikai līdzi, tomēr tas nav manā dabā.

Tik ļoti vienaldzīga, noslēgta, skumīga es diskutēšanā par saldu sviestu, ka nu reiz beigsim un dzīvosim tālāk «ilgi un laimīgi»

bla,

bla,

bla!

EVELĪNA ANDŽĀNE 10.5

KAS LĀCĪTIM VĒDERĀ?

Esiet sveicināti mūsu *Lavīzes* stila sadaļā "Kas lācītim vēderā"! Pagājušajā numurā mēs intervējām ĀVĢ stilīgākos skolēnus un skolotājus un uzzinājām, kādas ir aktuālākās modes tendences mūsu skolā. Šoreiz mums padomā ir kas cits!
Katram ir zināms stereotips par meiteņu somiņu bezgalīgo ietilpību un daudzveidīgo saturu. Lai noskaidrotu, kas "lācītim vēderā", mēs devāmies ciemos pie dažādu klašu, stilu un vecuma grupu pārstāvēm. Ko soma pasaka par tās īpašnieci? Savienojiet meiteni ar attiecīgo bildi, kurā attēlots viņas somas saturs!

KLINTA OSE 10.G

Klintas somā jūs atradīsiet košļājamās gumijas papīrīšus, smaržas, austiņas, maku, ķemmi, plānotāju, penāli un šķiltavas. (Interesanti, kāpēc gan viņai tās nepieciešamas?)

BEĀTE ERIKSONE 10.G

Meitenes somiņā vienmēr būs vieta kosmētikai, makam, telefonam, higiēniskajai lūpu krāsai.

DIĀNA ĒRGLE 11.S

Viņa no mājas nevar iziet, ja somā nav iPad, briļļu, lūpu balzāma.

LIENE LOČMELE 10.S

Lienes somā jūs varētu atrast mūzikas atskaņotāju, telefonu, ēdienu un košļājamās gumijas.

LAURA PATARE 10.G

Laura no mājas neizies, ja somā nebūs datora (cik mēs čakli!), kosmētikas maciņa un penāļa.

Atbildes: Klinta – 4.; Beāte – 3.; Diāna – 5.; Liene – 1.; Laura -4.

ELIZAVETA OBRAZCOVA
DŽENETA MARIKA BLIDOVA
AGNESE LADIGA 10.S

MOTIVĀCIJA

Daudzus skolotājus un vecākus māc jautājums: kā motivēt 10. klases skolēnu mācīties? Kā likt viņam saprast, ka tas, ko tagad darīs, atspoguļosies nākotnē? Daži atmet ar roku, sak', gan jau pats. Citi kļūst pārlieku stingri, aizliedz visu, ko vien var aizliegt. Iespēju jau ir daudz, taču atbilde uz šo jautājumu jāmeklē katram pašam indviduāli.

Daudzi aptaujātie 10.klases skolēni min slinkumu kā iemeslu, kāpēc nav vēlmes mācīties, taču tā nav taisnība. Slinkums ir reakcija, tas neparādās kā pūtītes konkrētā vecumā, un tas arī neizzūd. Slinkums var saglabāties visu mūžu, kā dažkārt var novērot legāli pieaugušu cilvēku vidū.

Slinkums ne vienmēr ir slikta īpašība. Vēlme neko nedarīt ir dabiska, tas notiek, lai atturētu cilvēkus no, viņuprāt, nevajadzīgām darbībām un pārliekas strādāšanas. Pēc tā var secināt, ka jauniešu skatījumā, īpaši 10. klases skolnieku, mācības nebūt nav vajadzīga darbība un to dēļ nav vērts piepūlēties.

Apzināti vai nē, cilvēki (jā, arī vidusskolēni) ir ļoti mērķtiecīgas būtnes. Ir trīs jautājumi, ko smadzenes sev nemitīgi uzdod – 1. Ko es vēlos? 2. Kas man jau ir? 3. Kā es varu izmantot otro, lai sasniegtu pirmo? Nevēlēšanās piepūlēties notiek tad, kad trešais jautājums paliek neatbildēts. Tā parasti gadās, kad vēlmes ir pārmērīgi augstas, vai kad attieksme ir pārāk vieglprātīga. Nevar sasniegt to lielo sapni, ko vēlos? Nekas, kaut kad, kaut kā jau tas notiks. Pa to laiku koncentrēšos uz īslaicīgu jautrību.

Aptaujātie 10. klases skolnieki bija ļoti paškritiski, sakot, ka jauniešu vēlme uzjautrināties (pat ar interesanta satura substancēm) ir nepareiza un tukša. Cilvēki nespēj saprast, ko viņi dara, kad un kāpēc, tādēļ īslaicīgs prieks tiek meklēts apreibinošās, nomierinošās, uzbudinošās u.c. vielās.

Spēja plānot ir ļoti svarīga, lai spētu atbildēt uz trešo jautājumu. Ja cilvēks nespēj sadalīt savu lielo mērķi vairākos mazos mērķos, ja viņš nespēj izdomāt, cikos ir jāpieceļas, lai paspētu uz mācību stundu sākumu, viņš nespēj atbildēt uz trešo jautājumu. Nespēja plānot ir bērnišķīguma pazīme, kas ļoti raksturīga daudziem pusaudžiem, jo tas ir laiks, kad vecāki vairs nesakopj haosu «aiz muguras» un nesaka, kas ir jādara, tas ir laiks, kad ir jāskatās apkārt un jādomā tālāk pašam. Bieži vien jaunieši mēdz slinkot, jo patiesībā vēl neapzināti gaida, kad vecāki vai skolotāji pateiks: «Tagad ej tur un dari to!» Ir apjukums un neizpratne - kādēļ viņam saka, ka viņš ir slinks, ja neviens viņam neteica, ko un kā labāk darīt?

KO ES GRIBU?

KO ES DARU?

KĀPĒC?

Spēja plānot ir ļoti svarīga, lai spētu atbildēt uz trešo jautājumu. Ja cilvēks nespēj sadalīt savu lielo mērķi vairākos mazos mērķos, ja viņš nespēj izdomāt, cikos ir jāpieceļas, lai paspētu uz mācību stundu sākumu, viņš nespēj atbildēt uz trešo jautājumu. Nespēja plānot ir bērnišķīguma pazīme, kas ļoti raksturīga daudziem pusaudžiem, jo tas ir laiks, kad vecāki vairs nesakopj haosu «aiz muguras» un nesaka, kas ir jādara, tas ir laiks, kad ir jāskatās apkārt un jādomā tālāk pašam. Bieži vien jaunieši mēdz slinkot, jo patiesībā vēl neapzināti gaida, kad vecāki vai skolotāji pateiks: «Tagad ej tur un dari to!» Ir apjukums un neizpratne - kādēļ viņam saka, ka viņš ir slinks, ja neviens viņam neteica, ko un kā labāk darīt?

Šāda apjukuma, neizpratnes situācija liek pamest iesāktos mērķus. Cilvēks vairs nevēlas turpināt iesākto, ja viņš neizprot, kas viņam apkārt notiek. Jauni cilvēki reti redz vainu sevī, it īpaši konfliktsituācijās. Cilvēks sāk uzskatīt, ka visi citi ir vainīgi viņa problēmā, ka viņa slinkumā jeb nemotivētajā dzīvē ir vainīgi skolotāji vai vecāki. Tad rodas problēmas un strīdi.

Nedrīkst pieļaut, ka pusaudzis skolotājus vai vecākus nodēvē par „ļaunajiem" savā prātā. Ir viegli novelt vainu uz citiem, ja šie citi ir sadalījušies «savējos» un «svešajos», «melnajos» un «baltajos», «ļaunajos» un «labajos». Īsta māka ir iznīcināt šīs kategoriskās opozīcijas. Tas parasti notiek laika gaitā pieredzes rezultātā, jo būtu bioloģiski bīstami potenciālā bērna veselībai, ja māte vai tēvs ir nestabils cilvēks, kam nav vēlmes neko darīt un kas visur vainu redz citos, nespēdams atzīt kļūdu pat sīkumos. Taču šai pieredzei, mākai plānot savus turpmākos soļus, mākai sadalīt savus lielos mērķus mazākos u.c. nav jānotiek tādā garā ceļā. Šo procesu ir iespējams saīsināt, kas, protams, prasa vairāk pacietības un izturības par «gan jau viņš pats izdomās». Kā? Nav tādas gatavas formulas, diemžēl vai par laimi. Mēs katrs esam citāds cilvēks, tādēļ risinājums katram ir savs.

REBEKA LUDVIGA 10.5

RUDENS MANI NERAKSTA

Mūsu dārgā skola bieži vien rīko dažādus pasākumus, kas ļauj izpausties jaunajiem, radošajiem prātiem. Vispār esam ar nosliecēm uz literatūru, tās mīlēšanu un radīšanu, tāpēc pirmajā semestrī tika atklāts radošo literāro darbu konkurss „Rudens mani raksta". Tajā varēja piedalīties ikviens. No visām klasēm tika iesniegti dažādi literārie darbi, un tad nu skolotāji izvēlējās tos spilgtākos, tos, kurus mums vajadzētu dzirdēt.

Šo darbu priekšlasījums notika 12. decembrī mūsu pašu mūzikas kabinetā. Tā nu visi draudzīgi sasēdāmies kur nu kurais un bijām gatavi klausīties. Jāpiebilst, ka man pašai nācās sēdēt uz milzīga istabauga lapām, kaut kur uz pakāpieniem, bet sēdvietas jau visiem nevar nodrošināt. Tā es, ērti iekārtodamās starp cilvēku mantām un istabaugiem, klausījos visdažādākās rudens interpretācijas.

Nekritizējot vairs grīdu un to, ka tās puķes pavisam noteikti sen nebija laistītas, man ir daudz ko teikt par pašiem darbiem. Īsti nevar objektīvi novērtēt katra paša viedokli par rudeni un tā ietekmi, bet ļoti skaidri var manīt to, ka, ja tēma būtu „Ziema mani raksta" vai „Pavasaris mani raksta" un kaut vai „Kotlete mani raksta", visi šo radošo darbu autori ar tādu pašu entuziasmu mīlētu ziemu, pavasari vai kotletes. Viņi dzīvotu tikai to dēļ, un viss pārējais būtu mazsvarīgs. Tā ir melošana pašam sev un zaimošana darbam, ko rada. Skaisti *muldēt* prot daudzi, bet patiesi pateikt, ko jūt, atklāt papīram to, ka rudens viņu nemaz, vispār, pat ne druscin̦, neraksta, to no tobrīd klātesošajiem autoriem spēja tikai retais. Tie paši nedaudzie cilvēki izvēlējās rudeni mīlēt un izmantot savu spēju aizraujoši virknēt vārdus, nevis pateikt, ko patiesībā domā. Ļoti augstu vērtēju savas klasesbiedrenes Adelīnas darbu, kas viens no retajiem nebija salkanuma pret rudeni pārbāzts un atklāja to vienīgo patiesību: «jo aukstāks paliek, jo vairāk ilgojamies pēc fiziska kontakta».

Klausoties visas šīs *entās* rudens interpretācijas, varēja saldi iegrimt tādā nostaļģiskā sajūtā par vasaru un pavasari, un visu, kas bijis un kam nebija lemts būt. To izdarīt lieliski palīdzēja vieglā ģitāras strinkšķināšana fonā.

Kopumā šī bija publiska diendusa ar pasaku un šūpļa dziesmiņas pavadījumu. Mākslai jānomierina prāts, bet tikai tik ļoti, lai aizdomātos. Lielākā daļa darbu bija vienveidīgi. Šīs bailes no sava viedokļa izteikšanas ir kas lieks. Vai tiešām nav to dažu drosmīgo, kuri nezaimos ne rudenim, ne papīram un uzrakstīs, ka rudenī salst dibens un tāpēc nekas netiek rakstīts? Bet man jāatzīst, ka, pēc visu rudens mīlas dziesmu noklausīšanās, piparkūkas, ar kurām mūs cienāja, šķita tieši laikā. Nu nevar viss būt tik salds. Rudens jau nu pavisam noteikti nē

AGATE VANUŠKA 10.5

KAPSĒTU PEĻĶES

Lapkriti, salu un ziedoni šķīra viens saules pieskāriens. Saule nespēja izlemt. Peļķes uz kapsētu celiņiem vienas nakts laikā atkal sasalst. "Mēs nomirsim veci, būsim apglabāti blakus," tu teici. Es smējos. Mēs skrējām, *bastojām* stundas; es tevi mīlēju rudeņos, kad kļavas bija mūsu audžumātes, un ziemās, kad bija tik auksti, ka es biju lāstekas uz aļņu ragiem. Tik auksti, ka tas bija vienīgais laiks, kad es priecājos, ka tev kabatā bija blašķe. Tu saprati manu matemātiku, es sapratu tavus sirdspukstus! Uz kapsētas soliņa. Mēs gājām uz šejieni klausīties pēcpusdienas putnos, jo vakarā saplosīta realitāte mūs šķirs. Nebūs smieklu, kad tev trīcēja kailas rokas, mizojot man mandarīnus.

Tagad paskrējuši garām gadi. Cinnarizīns un balti ziedi. Es eju pie tevis decembra svētdienā, un vietu tev blakus aizņēmusi kāda Veronika...
"Es beidzot saņēmos tev nopirkt tavas mīļākās puķes, no kurām man vēl aizvien alerģija. Maksāja kā ruma pudele." Es šoreiz būšu izsijāta no indes, kad gulēšu tev blakus. Un mani neviens nesasildīs. Elpa garos kā no tējkannas snīpja. Čivinās putni, kuri dzīvo uz barotavu rēķina. Vēl aizvien. Spīdēs saule, kura nespēj izlemt. Vēl aizvien. No manis tiek paņemti pēdējie smaidi. Kurš viņus visus nozaga un neatstāja man vairs neviena? Bet nav nozīmes. jo apmākusies diena un ātri pazūd gaisma. Tumsa nosēstas. Uz egļu galotnēm. Un maniem pēdējiem mirkļiem, kuriem vairs, principā, nav nozīmes. Tumsa nosēstas. Pirms ziemassvētkiem pārāk mīlētiem kapakmeņiem. Tu biji šai rindā vismīlētākais. Sieviete ar sarkaniem lakstiem.. tevi nepārspēj.
Mēs nomirām jauni, un es (relatīvi) tev blakus.
Bet sasalst kapsētu peļķes, jo rudeņu siltās naktis ir cauri. Kurš uz tām slīdēs, kurš par to vairs smiesies...

Ja es viņam būtu sacījusi, kā leduspuķes kūst viņa gaišzilajās acīs, kad viņš smaidīja; ja es būtu teikusi, ka man nospļauties par likteni. Un es tevi taču mīlu, sasodīts!
Viņš varbūt būtu klausījies. Un vēlāk pierunājis. Vēl viens dalīts solis tuvāk nāvei. Bet kopā.
Ja tā būtu toreiz bijis, mandarīnu smieklos, es tagad nenomirtu.

Vārdi, izsacīti skaļi, glābj dzīvības. Kliedz! Čukstus. Kaut vai ar aizsmakušu balsi. Kliedz! Vārdus, kuri glābs dzīvības. Nežēlīgi depresīvos pavasaros. Kuri atkal aizsalst. Jo rudeņu saule tos rītā vairs neglābs…

ADELĪNA JASMANE 10.5

HOROSKOPS FEBRUĀRIM

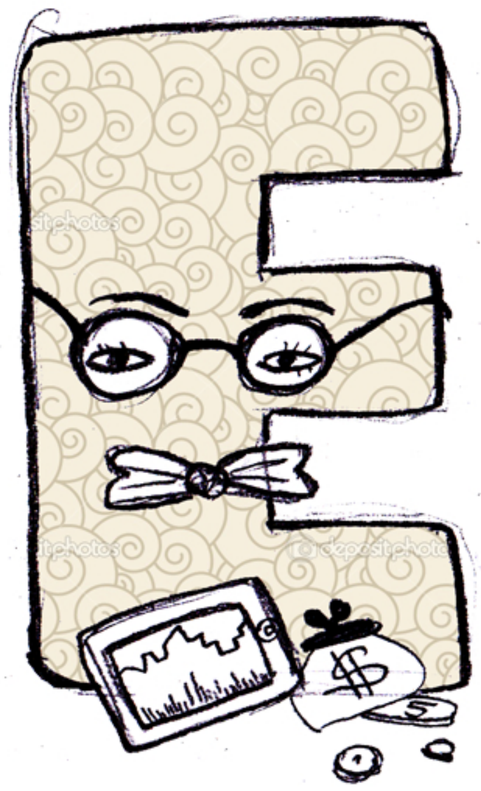
PAMATSKOLĒNI

Pamatskolēniem februāris būs tikpat nebēdnīgs kā līdz šim. Tā pati trakošana un skraidīšana pa skolas gaiteņiem, nemitīgā klaigāšana un troksnis būs to ikdiena. Tāpat kā visi ĀVģ skolēni, arī viņi februāri pavadīs romantiskās noskaņās. Zēniem meiteņu bižu raustīšanas vietā vajadzētu savai simpātijai uzdāvināt rozes vai šokolādi, bet meitenēm vajadzētu izturēties nedaudz pielaidīgāk pret puišiem, kas cenšas iekarot to sirdis. Taču romantiskajā gaisotnē neaizmirstiet par mājasdarbu pildīšan

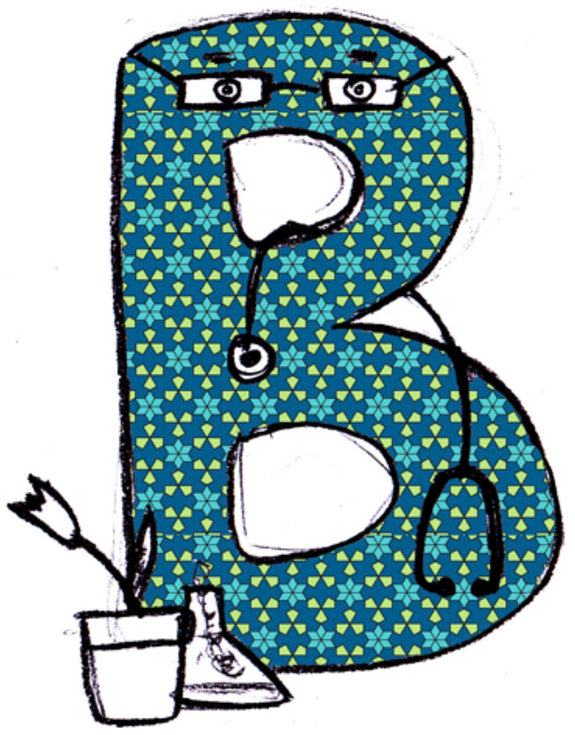
FIZIĶI

Fiziķiem februāris sola jaunus atklājumus tik ļoti neizprotamajā Kvantu fizikā. Fiziķi pavasarī solās kļūt daudz izklaidīgāki nekā līdz šim, kas ir saistīts ar berzes spēka samazināšanos vai arī vienmērīgo paātrinājumu. Vairāk par visu fiziķus nodarbinās jautājums, kā sagaidīt mīlētāju svētkus īpašāk. Zvaigznes sola, ka gravitācijas spēki februārī būs īpaši izteikti pirmajās februāra dienās, tāpēc tas nav piemērotākais laiks pārgalvībām vai eksperimentālām darbībām.

EKONOMISTI

Ekonomistiem februārī gaidāma finansiāla izaugsme un jauni darba biržas piedāvājumi. Esiet uzmanīgi ar saviem noguldījumiem, pārbaudiet banku procentu likmes! Sievietes ekonomistes iespējams atradīs sen meklēto ekonomistu, savukārt ekonomistiem vīriešiem gaidāma karjeras izaugsme vai veiksmīgs darījums.

BIOLOGI–ĶĪMIĶI

Bioķīmiķus šomēnes vairāk uztrauks svētkos uzņemtās liekās kalorijas, nekā oksidēšanās/reducēšanās reakcijas. Ne mazāk svarīgi ir atcerēties stiprināt savu imūno sistēmu, kā arī skābju un sārmu līdzsvaru kuņģī. Esiet uzmanīgi ar laboratorijas aprīkojumu, jo, tuvojoties pavasarim, serotonīns liek kļūt izklaidīgākiem. Februāris solās būt veiksmīgs bioķīmiķiem, kam tuvā kas zemes radībiņas, ne ūdens. Kāpēc tā? Viss pavisam vienkārši – tuvojas pavasaris!

LITERĀTI

Literātiem februāris solās būt īpaši romantisks. Tā vietā, lai domātu «būt vai nebūt?», literāti izvēlēsies darīt! Īpaši veiksies tiem literātiem, kas uzdrīkstas rīkoties un pēc tam domāt. Neatlaidība un mērķtiecība vainagosies ar rezultātiem: ne tikai materiāliem, bet arī garīgiem. Šomēnes literāti dalīsies divās grupās. Būs tādi, kas runas stilā iekļaus sev neierastas inversijas, tas liecinās par to, ka mīlas frontē sokas pat vairāk nekā labi. Savukārt, pārējie uzdos daudzus retoriskus jautājumus, tātad literāts vēl meklē savu ''sirdsāķīti''.

KRISTAPS ZIŅOTIŅŠ 10.5

L'AVĪZES AUTORI

AMANDA BRIZGA
KASPARS MARHLEVIČS
EVELĪNA ANDŽĀNE
REBEKA LUDVIGA
JELIZAVETA OBRAZCOVA
AGNESE LADIGA
DŽENETA MARIKA BUIDOVA
ADELĪNA JASMANE
AGATE VANUŠKA
KRISTAPS ZNOTIŅŠ
AGNESE LIPSKA

tiksimies pavasarī!